Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 352 446 van 2 september 2026
in de zaak RvV X / II

Inzake: **X**

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat N. DIRICKX**
Italiëlei 213/15
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, thans de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 11 september 2024 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 5 augustus 2024 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13*sexies*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (oud).

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet (oud) (thans artikel 2.44 van de RvV-wet).

Gelet op de beschikking van 3 augustus 2026 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 11 augustus 2026.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 5 augustus 2024 wordt de verzoekende partij een inreisverbod (bijlage 13*sexies*) gegeven. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"INREISVERBOD

Aan Mevrouw, die verklaart te heten:
Naam : A. A.
voornaam : Y. E. (..)
geboortedatum : (..)1964
geboorteplaats : Sincelejo Col
nationaliteit : Colombia
wordt een inreisverbod voor 2 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied.

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.
De beslissing tot verwijdering van 05.08.2024 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:
Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:
1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan
Betrokkene diende 9 keer vlak na elkaar, in uitvoering van afwisselend artikel 47/1, 2° en artikel 40bis van de wet van 15.12.1980, een aanvraag gezinshereniging aan met haar Nederlandse schoonzoon. Betrokkenes aanvragen gezinsherenging van 22.08.2018, 15.03.2019, 03.07.2019, 03.01.2020, 17.06.2020, 23.05.2022, op 05.12.2022, op 05.06.2023 en op 04.12.2023, werden geweigerd op 19.02.2019, 28.06.2019, 23.12.2019, 26.05.2020, 19.10.2021, 21.1.2022, 05.06.2023, op 28.11.2023 en op 05.08.2024. Betrokkene misbruikt de procedure van de artikels 40 e.v. van de wet van 15.12.1980, louter om, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in. Een aanvraag conform artikel 40 e.v. van de Vreemdelingenwet maakt immers dat betrokkene – in afwachting van de behandeling van de aanvraag – onder attest van immatriculatie wordt geplaatst en dus tijdelijk vermag te verblijven op het grondgebied in afwachting van de beslissing
Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/11 van de wet van 15.12.1980. Betrokkene is een gezonde en volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat zij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van haar schoonzoon en dochter. Nergens uit het dossier blijkt dat zij daar niet toe in staat zou zijn. Uit het administratieve dossier van betrokkene blijkt dat zij in de periodes juli 2019 tot oktober 2021 en opnieuw van september 2023 ot april 2024 zelf tewerkgesteld was in België en aldsu in staat is in te staan voor haar eigen onderhoud.
Het dossier bevat geen elementen die wijzen op een afhankelijkheidsrelatie tussen betrokkene en haar schoonzoon en dochter waardoor zij een afgeleid verblijfsrecht zou kunnen bekomen, overeenkomstig het Arrest van Hof van Justitie in de zaak C- 82/16 van 8 mei 2018. Het loutere bestaan van een gezinsband volstaat niet als rechtvaardiging om aan haar een afgeleid verblijfsrecht toe te kennen. Het Hof benadrukt in het voornoemde arrest dat volwassenen in beginsel in staat zijn om onafhankelijk van hun familieleden een leven te leiden. Voor een volwassene is een afgeleid verblijfsrecht dan ook slechts in uitzonderlijke gevallen voorstelbaar, namelijk wanneer de betrokkene, gelet op alle relevante omstandigheden, op geen enkele wijze kan worden gescheiden van het familielid van wie hij afhankelijk is.
Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd gezinsleven tussen meerderjarige verwanten gesproken worden indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt (EHRM 9 oktober 2003, nr. 46321/99, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, nr. 273191/07,Onur/Groot-Brittannië; N. MOLE. Asylum and the European Convention on Human Rights, Council of Europe Publishing, 2008, 97). Andere gezinsbanden, bijvoorbeeld tussen meerderjarige broers en zussen, tussen meerderjarige kinderen en hun ouders, tussen ooms of tantes en neven of nichten, enz. vallen pas onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM in zoverre bijkomende elementen van afhankelijkheid worden aangetoond anders dan de normale affectieve banden (R.v.V. nr. nr. 142.746 van 3 april 2015). Uit niets blijkt dat een inreisverbod betrokkene zou verhinderen met haar in België wonende familie te communiceren via moderne communicatiemiddelen of via bezoeken door deze familie in Colombia. Een eventuele schending van art. 8 EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt. Evenmin blijkt uit het administratieve dossier van betrokkene dat een inreisverbod een mogelijke schending van artikel 3 EVRM zou inhouden. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dienen er in het administratieve dossier immers ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig te zijn om aan te nemen dat betrokkene in Colombia een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.
Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige aangetoonde medische problematiek op naam van betrokkene.
Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole, is een inreisverbod van 2 jaar proportioneel."

2. Onderzoek van het beroep

2.1.Verzoekende partij zet een enig middel als volgt uiteen in het verzoekschrift:

"Enig middel: schending van artikelen 3 en 8 EVRM, schending van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, schending van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald schending van het motiveringsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel, schending van artikel 41 van het Handvest

Verwerende partij verwijst naar artikel 74/11 VW ter staving van het inreisverbod:
"Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:
Artikel 74/11, § 1, tweede lid., de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:
1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan"
Eerste onderdeel.
Verwerende partij verwijst in eerste instantie naar de eerdere aanvragen tot gezinshereniging die verzoekster indiende met de referentiepersoon en meent dat er in casu sprake is van misbruik van procedure van artikelen 40 en 47 VW.
Verzoekster kan hier niet mede akkoord gaan.
Er is in casu hoegenaamd geen 'misbruik van de procedures van artikel 40 e.v. van de Vreemdelingenwet. Verzoekster diende meerdere aanvragen conform artikel 40 VW in, waarbij zij haar aanvraag telkens aanvulde en nieuwe bewijzen voorlegde.
Nieuwe bewijzen kan verzoekster niet toevoegen aan een annulatieberoep bij Uw Raad, maar moeten via een nieuwe aanvraag tot gezinshereniging aan verwerende partij bezorgd worden.
Verzoekster ziet niet in waarom er sprake zou zijn van enig misbruik. Verzoekster maakte haar aanvragen telkens sterker en bezorgde telkens nieuwe bewijsstukken. Dit is geen misbruik. Verzoekster kan niet vooraf weten of de DVZ haar bewijsstukken zal aanvaarden. De enige manier om te weten te komen of de DVZ van oordeel is of aan alle voorwaarden van artikel 40 VW voldaan is, is door een aanvraag in te dienen.
Verzoekster ziet verder ook niet in hoe men door een aanvraag tot gezinshereniging conform artikel 40 VW in te dienen, 'via een andere weg een verblijfsrechtelijk voordeel' zou kunnen krijgen, zoals verwerende partij stelt. Via een aanvraag tot gezinshereniging conform artikel 40 VW kan men enkel een verblijfsrecht verkrijgen indien verwerende partij deze aanvraag goedkeurt. Verzoekster heeft telkens dezelfde procedure gestart enkel en alleen omdat zij woont bij haar Nederlandse schoonzoon en er financieel afhankelijk van is en dit juist het toepassingsgebied is van artikel 40 VW. Deze stelling van verwerende partij houdt geen steek.

De Vreemdelingenwet voorziet tot slot niet in een maximaal aantal aanvragen tot gezinshereniging conform artikel 40 VW. Verzoekster ziet niet in hoe haar handelingen misbruik zouden uitmaken en zouden ingaan 'tegen de finaliteit van de Vreemdelingenwet'. Verwerende partij leest zaken in de Vreemdelingenwet die er niet in staan.
Verwerende partij baseert haar oordeel van een inreisverbod met de duur van 2 jaar op een verkeerde lezing van zowel de stukken in het administratief dossier als de Vreemdelingenwet.
Hierdoor wordt de materiële motiveringsplicht geschonden. De motieven van de bestreden beslissing moeten minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig zijn. In casu is dat niet het geval, zoals hierboven werd aangetoond.
De opgegeven motieven kunnen de bestreden beslissing en meer bepaald de keuze voor een inreisverbod met de duur van twee jaar niet schragen, waardoor de materiële motiveringsplicht geschonden werd.
Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet schrijft voor dat de duur van het inreisverbod vastgesteld wordt door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. In de parlementaire voorbereidingen lezen we dat de Terugkeerrichtlijn verplicht tot "een individueel onderzoek" en "dat men rekening houdt met "alle omstandigheden eigen aan het geval" en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert." In casu faalt verwerende partij hierin, waardoor artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet dan ook geschonden werd.
Tweede onderdeel.
Verzoekster is van oordeel dat de bestreden beslissing in strijd is met artikel 74/11 VW, de materiële motiveringsplicht en artikel 8 van het EVRM.
Verwerende partij heeft bij het nemen van het inreisverbod op geen enkel ogenblik rekening gehouden met de specifieke omstandigheden in het dossier. Verwerende partij baseert haar beslissing op volledig verkeerde gronden om verzoekster een inreisverbod op te leggen.
Verzoekster vroeg bij de gemeente verblijf aan op basis van haar Nederlandse schoonzoon. Dit ressorteert aldus duidelijk onder artikel 40bis, §2, 4° VW:
"4° de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen;"

Uit het administratief dossier blijkt duidelijk dat keer op keer de verkeerde bijlage 19ter werd uitgereikt. De verzoekende partij is immers geen ander familielid, doch wel een bloedverwant in opgaande lijn.
Verwerende partij was hier zeer goed van op de hoogte, gezien zij dat als een van de voornaamste redenen gebruikt om een inreisverbod op te leggen.
Er wordt bovendien maar al te gemakkelijk melding gemaakt van het woord "misbruik" zoals hierboven reeds uiteengezet. Om haar om deze reden een inreisverbod op te leggen is onbegrijpelijk.
Dat de gemeente hier telkenmale een fout beging, kan niet aan verzoekende partij verweten worden.
Artikel 74/11, §1, eerste lid VW stelt dat er rekening dient te worden gehouden met de specifieke omstandigheden eigen aan het dossier van verzoekende partij.
Verzoekster is een familielid van een Unieburger, verblijft bij haar dochter en Nederlandse schoonzoon sinds 2018 en wordt door hen onderhouden. Verwerende partij heeft geen rekening gehouden met de specifieke omstandigheden eigen aan het dossier van verzoekster.
Verzoekende partij meent dan ook dat verwerende partij artikel 74/11 VW, de materiële motiveringsplicht en artikel 8 van het EVRM heeft geschonden.
Derde onderdeel.
Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).
In casu voldoet de motivering "om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dienen er in het administratieve dossier immers ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig te zijn om aan te nemen dat betrokkene in Colombia een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen." niet aan de bekommernissen van artikel 3 EVRM.
In hoofde van verzoekster zijn wel degelijk elementen aanwezig die een schending van artikel 3 EVRM op zijn minst waarschijnlijk maken.
Verzoekster vreest slachtoffer te worden van willekeurig geweld. De schending van mensenrechten kunnen niet worden opgevolgd.
In deze context wenst verzoekster te verwijzen naar
https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia._veiligheidssituatie_2023 1120.pdf.
Uit deze informatie blijkt dat het aantal gewapende confrontaties is toegenomen en een zorgwekkend humanitair klimaat werd gecreëerd, zie o.a. p.15 e.v.
In casu werd er geen (voldoende) onderzoek gedaan naar een mogelijke schending van artikel 3 EVRM.
Het onderzoek is derhalve niet, of minstens niet volledig, gevoerd.
De bestreden beslissing schendt dan ook de in het middel opgesomde wetsartikelen en beginselen van behoorlijk bestuur.
Vierde onderdeel.
Artikel 41 van het Handvest: Recht op behoorlijk bestuur
"1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en organen van de Unie worden behandeld.
2. Dit recht behelst met name:
-het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen,
-het recht van eenieder om toegang te krijgen tot het dossier hem betreffende, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en het zakengeheim, -de plicht van de betrokken instanties om hun beslissingen met redenen te omkleden.
…"
Het hoorrecht, zoals neergelegd in artikel 41 van het Handvest dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt, verzekert het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen. Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie vormt het hoorrecht een algemeen beginsel van Unierecht (HvJ 22 november 2012, C-2n/ll, M.M., ro. 81-82). Het hoorrecht maakt tevens deel uit van de grondrechten die bestanddeel zijn van de rechtsorde van de Unie en die verankerd zijn in het Handvest. Dit hoorrecht dient niet enkel door de instellingen van de Unie te worden erkend, maar aangezien het een algemeen beginsel van het Unierecht betreft, ook door de overheidsinstanties van alle lidstaten wanneer zij beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen, zelfs al schrijft de toepasselijke regelgeving een dergelijke formaliteit niet expliciet voor (Zie artikel 51 van het Handvest en de toelichtingen bij het Handvest van de grondrechten Pb.C. 14 december 2007, afl. 303; Zie ook HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, ro. 38 en HvJ 22 november 2012, C-2n/ll. M.M., ro.86.) Het hoorrecht kent een algemene toepassing. Het Hof heeft steeds gewezen op het belang van het recht om te worden gehoord en op de zeer ruime strekking ervan in de rechtsorde van de Unie. Vaste rechtspraak van het Hof stelt dan ook dat dit hoorrecht van toepassing is in iedere procedure die tot een bezwarend besluit kan leiden, d.i. een besluit dat de belangen van de betrokken persoon ongunstig kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277111, M.M., ro. 85 en de daar aangehaalde rechtspraak).

Het hoorrecht zoals gewaarborgd door artikel 41 van het Handvest lijkt in casu derhalve van toepassing.
Volgens vaste rechtspraak van het Hof leidt een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383113 PPU, M.G. e,a., ra. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31 j 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288196, Jurlspr. bil. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Vongjian Housewares & HardwarelRaad, C 141/08 P, Jurispr. blz. 19147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80).
Met betrekking tot het inreisverbod is verzoekster niet gehoord.
Het inreisverbod is een autonome beslissing die weliswaar steunt op een beslissing tot verwijdering maar die op zich te onderscheiden is van de beslissing tot verwijdering.
Een beslissing tot verwijdering heeft andere gevolgen dan een beslissing van een inreisverbod. De eerste impliceert dat het grondgebied verlaten wordt, de tweede dat het grondgebied voor een periode in casu van drie jaar niet meer betreden wordt.
Verzoekster had gehoord moeten worden over het inreisverbod en alleszins over de gevolgen ervan.
Als verzoekster gehoord was had zij kunnen aanbrengen dat haar familie zich in België bevindt, dat haar ganse privéleven zich in Belgie¨situeert, dat zij zonder de hulp van haar dochter en schoonzoon niet rondkomt en dat de problemen in Colombia ernstig zijn, dat zij er als alleenstaande vrouw niet naar kan terugkeren, dat een schendig van artikel 3EVRM zeer waarschijnlijk is, enz.
In casu leidt het verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen tot een onregelmatigheid, en zonder deze onregelmatigheid had de procedure een andere afloop kunnen hebben.
De bestreden beslissing maakt een schending van de hoorplicht als algemeen beginsel van Unierecht uit."

2.2. De Raad stelt vast dat de motieven van de in hoofde van verzoekende partij genomen beslissing tot afgifte van een inreisverbod op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen voldaan (cf. RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

Waar de verzoekende partij voorts inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen het bestreden inreisverbod, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding.

2.4. Artikel 74/11, §1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:
1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;
2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd"

Artikel 74/11, §1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de beslissing tot verwijdering gepaard gaat met een inreisverbod van maximum drie jaar indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of indien een vroegere verwijderingsbeslissing niet werd uitgevoerd. Verzoekende partij betwist geenszins dat haar op 5 augustus 2024 een bevel om het grondgebied te verlaten werd gegeven zonder termijn voor vrijwillig vertrek.

Conform artikel 74/11, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet wordt "*De duur van het inreisverbod (..) vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval."*

In casu blijkt uit de omstandige motivering ter zake dat de verwerende partij alle relevante gegevens dienaangaande in ogenschouw heeft genomen. Zo stelt de verwerende partij vast dat dat verzoekende partij tot 9 keer na elkaar gezinshereniging heeft aangevraagd met haar Nederlandse schoonzoon en dat het uit de feitelijkheden dienaangaande duidelijk is dat zij deze procedure misbruikt om via een andere weg een

verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen. De verwerende partij benadrukt dat de vereiste afhankelijkheidsrelatie tussen verzoekende partij en de referentiepersoon niet aanwezig is om het recht op gezinshereniging te genieten. De verwerende partij motiveert verder dat artikel 8 EVRM noch artikel 3 EVRM geschonden worden door het inreisverbod. Gelet op alle omstandigheden eigen aan de zaak van verzoekende partij en gelet op het belang van de immigratiecontrole acht de verwerende partij een inreisverbod voor de duur van twee jaar *in casu* proportioneel.

2.5. Verzoekende partij is het evenwel oneens met de vaststelling van de verwerende partij dat zij de gezinsherenigingsprocedure misbruikt. Zij houdt voor dat zij elke aanvraag aanvulde en nieuwe bewijzen voorlegde.

2.6. De Raad kan verzoekende partij niet volgen in haar stelling. Immers leert algehele lezing van de veelvuldige aanvragen die de verzoekende partij in functie van dezelfde referentiepersoon indiende dat wel degelijk geconcludeerd kan worden dat de verzoekende partij de gezinsherenigingsprocedure misbruikt om via een andere weg een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen. Hoewel verzoekende partij gevolgd kan worden dat zij na een eerdere afwijzing bij sommige verblijfsaanvragen wel nieuwe documenten voorlegde, geldt dit geenszins voor alle aanvragen en moet tevens vastgesteld worden dat niet alle nieuwe stukken die zij voorlegde relevant waren gelet op de motivering van eerdere afwijzingsbeslissingen. Dat zij haar *"dossier telkens sterker"* maakte is geenszins een reflectie van de realiteit. Verzoekende partij is voorts ook hoegenaamd niet ernstig waar zij voorhoudt dat zij niet inziet hoe zij *"via een andere weg een verblijfsrechtelijk voordeel"* zou trachten te bekomen met de herhaalde gezinsherenigingsaanvragen. Immers kan zij niet voorhouden zich niet bewust te zijn van het feit dat zij door het indienen van een nieuwe gezinsherenigingsaanvraag opnieuw onder attest van immatriculatie wordt geplaatst in afwachting van de behandeling van haar nieuwe aanvraag, hetgeen haar toelaat tijdelijk op het Belgische grondgebied te verblijven. Dat zij dit wel degelijk weet, blijkt des te meer uit het feit dat zij bij de afwijzing van een aanvraag kortelings of gelijktijdig met de betekening van een afwijzingsbeslissing een nieuwe aanvraag indiende. Dat de Vreemdelingenwet voorts geen maximum stelt op het aantal gezinsherenigingsaanvragen maakt geenszins dat de verwerende partij niet zou vermogen vast te stellen dat verzoekende partij de geinsherenigingsprocedure misbruikt.

2.7. Verzoekende partij meent voorts dat een schending van artikel 8 EVRM voorligt.

2.8. Uit nazicht van het administratief dossier blijkt vooreerst dat de eerste aanvraag van verzoekende partij wel degelijk beoordeeld werd op grond van artikel 40*bis* van de Vreemdelingenwet, dat verzoekende partij verder geen beroep heeft aangetekend tegen de daarop volgende drie afwijzingsbeslissingen zodat zij akkoord was met de inhoud ervan en dat na de vernietiging van de vijfde afwijzingsbeslissing door de Raad bij arrest nr. 252 665 van 13 april 2021, zowel de vijfde als alle daarop volgende aanvragen werden afgewezen op grond van artikel 40*bis* van de Vreemdelingenwet waarbij de verwerende partij verzoekende partij bij de indiening van haar zesde aanvraag er uitdrukkelijk op wees dat zij ondanks het arrest van de Raad opnieuw een aanvraag indiende in toepassing van artikel 47/2 van de Vreemdelingenwet en dat het haar toekwam de juiste grondslag te kiezen voor haar aanvraag, met name artikel 40*bis* van de Vreemdelingenwet. Deze zesde aanvraag werd dan ook terecht niet in overweging genomen waarna verzoekende partij nog tot driemaal toe een nieuwe aanvraag indiende in toepassing van artikel 40*bis* van de Vreemdelingenwet en deze ook op deze grond werden beoordeeld en afgewezen. Verzoekende partij kan niet gevolgd worden dat de verwerende partij *"telkenmale een fout beging".*

Zoals duidelijk blijkt heeft verwerende partij wel degelijk rekening gehouden met het gegeven dat verzoekende partij gezinshereniging wenste te bekomen als ascendent van een Unieburger. De verwerende partij heeft in toepassing van artikel 40*bis,* §2, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet diverse keren vastgesteld dat verzoekende partij niet voldeed aan de voorwaarden om van een recht op gezinshereniging gewag te kunnen maken. Zo heeft de verwerende partij er uitdrukkelijk op gewezen dat de verzoekende partij de vereiste afhankelijkheidsband met de Unieburger niet heeft aangetoond. Haar subjectieve overtuiging dat zij wel degelijk voldoet aan de voorwaarden voor gezinshereniging laat niet toe afbreuk te doen aan deze beoordeling van de verwerende partij.

Hetgeen bepaald in artikel 40*bis,* §2, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet is bovendien een reflectie van hetgeen in de rechtspraak van het EHRM vereist wordt tussen volwassen verwanten opdat er sprake kan zijn van een beschermenswaardig gezinsleven dat valt onder de toepassing van artikel 8 EVRM. De Raad wijst er immers op dat het EHRM slechts het bestaan van een beschermenswaardig gezins- of familieleven tussen volwassen verwanten aanneemt voor zover aangetoond wordt dat er naast de afstammingsband een vorm van afhankelijkheid blijkt (EHRM, 6 mei 2025, *Demirci/Hongarije*, § 72; EHRM, *F.N./Verenigd Koninkrijk* (dec), nr. 3202/09, §17; EHRM 10 april 2012, *Balogun/Verenigd Koninkrijk*, nr. 60286/09; EHRM 2003, *Kwakye-Nti and Dufie/Nederland*, nr. 31519/96; EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Litouwen*; EHRM 17 februari 2009, *Onur/Groot-Brittannië*; Mole N., *Asylum and the European Convention on Human Rights*, Straatsburg,

Council of Europe Publishing, 2007, 97). Zoals duidelijk blijkt heeft verzoekende partij niet aangetoond dat zij ten laste is van de Nederlandse referentiepersoon. Het loutere feit dat zij al sinds *medio* 2018 inwoont bij de Nederlandse referentiepersoon maakt niet dat verzoekende partij bij een terugkeer naar het herkomstland aldaar afhankelijk is van de Nederlandse referentiepersoon, hetgeen genoegzaam gebleken is uit de afwijzingsbeslissingen van haar verblijfsaanvragen.

Verzoekende partij die van niet meer blijk doet geven dan normale affectieve banden die volwassen verwanten met elkaar onderhouden, kan deze banden ook onderhouden via moderne communicatiemiddelen of bezoeken van haar dochter en Nederlandse schoonzoon in het herkomstland.

Verzoekende partij maakt met haar betoog geen schending van artikel 8 EVRM of artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet aannemelijk. Zij slaagt er geenszins in afbreuk te doen aan de in het bestreden inreisverbod gegeven motivering.

2.9. Om te kunnen besluiten tot een schending van artikel 3 van het EVRM, is het vereist dat verzoekende partij doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op voornoemd artikel (RvS 14 maart 2002, nr. 104.674 ; RvS 27 maart 2002, nr. 105.233 ; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262 ; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961 ; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977).

Verzoekende partij laat na om met concrete gegevens aan te tonen dat haar leven in gevaar is als gevolg van de bestreden beslissing en/of dat zij door toedoen van de bestreden beslissing wordt onderworpen aan een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Een eenvoudige verwijzing naar algemene verslagen en rapporten over de situatie in Colombia, zonder deze op haar eigen situatie te betrekken, volstaat niet om het voorgehouden risico aannemelijk te maken. Het komt aan de verzoekende partij toe om *in concreto* aan te tonen op welke manier zij een reëel risico loopt in het geval van een eventuele terugkeer naar haar land van herkomst. Verzoekende partij slaagt er geenszins in afbreuk te doen aan de motivering dat: *"Evenmin blijkt uit het administratieve dossier van betrokkene dat een terugkeer naar Colombia een mogelijke schending van artikel 3 EVRM zou inhouden. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dienen er in het administratieve dossier immers ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig te zijn om aan te nemen dat betrokkene in Colombia een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen."*

2.10. Het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft meermaals gesteld dat het recht om te worden gehoord integraal deel uitmaakt van de rechten van de verdediging, dat een algemeen beginsel van Unierecht is. Het Hof heeft eveneens herhaaldelijk opgemerkt dat schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 11 december 2014, *Boudjlida*, C- 249/13; HvJ 5 november 2014, *Mukaburega*, C-166/13; HvJ 17 juli 2014, *Ys e.a.*, C-141/12 en C- 372/12).

Anders dan wat verzoekende partij voorhoudt, maakt zij geenszins aannemelijk dat zij nog nuttige elementen had kunnen aanbrengen die tot een andere besluitvorming hadden kunnen aanleiding geven. Immers heeft de verwerende partij rekening gehouden met het feit dat verzoekende partij familie heeft in België waarvan zij claimde afhankelijk te zijn alsook heeft verwerende partij bij het treffen van het inreisverbod rekening gehouden met het bepaalde in artikel 3 EVRM. Verder wijst de Raad erop dat waar verzoekende partij voorhoudt een privéleven in België te hebben, zij nooit werd toegelaten tot lang verblijf in België en zij slechts vermocht in België te verblijven in afwachting van de behandeling van haar verblijfsaanvragen. Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat, in het algemeen, personen in dergelijke situatie geen enkele rechtmatige verwachting kunnen koesteren dat hen een verblijfsrecht zal worden toegekend. (EHRM, 21 juni 2018, *Danelyan/Zweden*; EHRM, "*Darren Omoregie and Others v. Norway*", no. 265/07, § 64, 31 juli 2008; "*Roslina Chandra and Others v. the Netherlands*" (dec.), no. 53102/99, 13 mei 2003; en "*Yash Priya v. Denmark*" (dec.), no. 13594/03, 6 juli 2006). Gelet op de omstandigheden van de zaak kan verzoekende partij niet overtuigen dat het langdurige verblijf en de eventuele opgebouwde banden die daaruit voortvloeien in België haar private belangen doet opwegen tegen het openbaar belang, zijnde de immigratiecontrole. (cfr. "*B.V. t. Zweden*", Decision, application n° 57442/11, van 13 november 2012; "*Danelyan t. Zwitserland*", Decision, application n° 76424/14 en 76435/14 van 21 juni 2018). Zij maakt niet aannemelijk dat de verwerende partij op disproportionele wijze besloten heeft tot het opleggen van een inreisverbod voor de duur van twee jaar.

Gelet op voorgaande maakt verzoekende partij geen schending van het hoorrecht aannemelijk.

2.11. Het enig middel, dat niet verder reikt dan hetgeen *supra* besproken, is in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Aangezien de Raad bevoegd is om zich rechtstreeks uit te spreken over het beroep tot nietigverklaring, hoeft er niet langer uitspraak te worden gedaan over de vordering tot schorsing (artikel 1.9, tweede lid, van de RvV-wet).

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken op twee september tweeduizend zesentwintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
dhr. R. VAN DAMME,	griffier.
De griffier,	De voorzitter,
R. VAN DAMME	S. DE MUYLDER